

gets Opmærksomhed, nemlig, at, medens de Første, som ulønnede Embedsmænd, der halvt tilhørte Staten, halvt Privatlivet, stode i et meget løst Forhold til Armeen, saa stode derimod de Sidste i et fast og inderligt Forhold til Armeen, og maatte, ifølge alle de foreliggende Kendsgjerninger, betragtes som lønnede Statsembedsmænd. Medens de Første udtrykkelig ved deres Ansættelse i Landmilitairretaten bleve tilkjendegivne, at de i Fremtiden skulde sørge for deres eget Underhold, og Staten havde befriet sig for ethvert Ansvar ved at forbyrde sig om, at de besad Midlerne dertil, saa var derimod Reserveofficeren, hvad enten han ved sin Indtrædelse i Armeen havde opoffret den Stilling, hvorved han tidligere ernærede sig og sin Familie, eller han faldt i Krigen, ikke henviist til andre Hjælpekilder end dem, hans militaire Stilling sikrede ham. Jeg troer, at man alene i dette Punkt kunde begrunde en tilstrækkelig Gjæmnel for, at Reserveofficeren maa ansees for en pensionsberettiget Embedsmænd. Men, endog uden Hensyn til alle hine Omstændigheder, vil jeg spørge det ærede Thing, om man, efterat man nu i 4 Aar har benyttet disse Mænd — og jeg veed ikke rettere end at de baade have faaet Regjeringens og Nationens Anerkjendelse for, at de troilgen have opfyldt de Pligter, der paahvilede dem —, om man da ikke anseer dem for at være berettigede til at behandles paa samme Maade, som man i alle andre krigførende Lande, og hidtil ogsaa i Danmark, har behandlet de under tidligere Krige opavancerede Officerer. Jeg har henvendt mig til Ministeriet og anmodet om Oplysninger angaaende, hvorledes de i forrige Krig benyttede saakaldte annecterede Officerer bleve behandlede, og, uagtet jeg troer, at man paa Grund af de tvende sidste Kriges forffjellige Bestaaffenhed kan forudsætte, at disse Officerer ikke have haft et saa farefuldt eller betydningsfuldt Hverv som Reserveofficererne og uagtet de ikke vare saa aldeles sideordnede Linieofficererne som Reserveofficererne hidtil have været, saa seer jeg dog af Finantscollegiets Skrivelse af 30te December 1815 til det kongelige General-Commissariats-Collegium, at de til den Tid affædige annecterede Officerer bleve tillagte en livsvarig

Pension lig ²/₃ af deres Gage. Dette er forholdsvis meget Mere end det, der ifølge mit Forslag vil tilkomme Reserveofficererne (No. 1). Jo, det er! Ifølge mit Forslag kan der hverken tilkomme Reserveofficererne Totrediedelen eller Halvparten; men, forsaavidt man i dette Dørlig kan have nogen Mening om, naar Affæden vil indløbe, vil Forslaget neppe sikkre dem en Fjerdedeel af deres Gage + Pension. Men en saadan Behandlingsmaade af Reserveofficererne som den, jeg har tilladt mig at foreslaae, er ei alene analog med, hvad vi selv og andre Nationer under lignende Forhold tidligere have anseet for retfærdigt og rigtigt; men den staaer i den nøieste Overensstemmelse med hele vor øvrige Lovgivning om Lønning og Pensionsvæsenet. Kaste vi saaledes Blikket tilbage paa de Lovgivningsarbejder, som hidtil have været forelagte Rigsdagen, saa sætter Opmærksomheden sig strax paa en for kort Tid siden vedtagen Lov angaaende de affædige Soldatbetjente. Man har her indrømmet disse Soldatbetjente en livsvarig Understøttelse af 150 til 200 Rbd. eller ogsaa eengang for alle en Sum lig Halvdelen af samtlige de Indtægter, de have oppebaaret i Soldatvæsenets Tjeneste. Man har her aldeles intet Hensyn taget til, at den Embedsstillig, de beklædte, ei hjemlede dem nogen Ret til en saadan Understøttelse; ei heller har man bekymret sig om, hvilken Stilling disse Mænd vare udgaaede fra, da de indtraadte i Soldatvæsenets Tjeneste, eller hvorvidt de alle vare lige trængende til denne Understøttelse. Man har kun taget Hensyn til, at det i Almindelighed kunde forudsættes, at de vilde udsættes for Nød ved at affædiges fra Statens Tjeneste, og dette har været den afgjørende Bevæggrund til den tagne Beslutning. Jeg veed nu ikke, om man i Reglen kan antage, at Reserveofficererne skulle være mindre omsindtlige for Næringsforger eller for Synet af deres Familiers Nød, eller om de skulde være mindre værdige til Statens Omsorg, end Soldatbetjentene; men det er i ethvert Tilfælde klart som Dagen, at den ærede Comitee maa være gaaet ud fra disse eller lignende Forudsætninger; thi ellers kunde den ikke med de velvillige Hensigter, som den har udtaalt, paa en saa hensynsløs Maade,